

door Margje Rijsdijk-Kooistra

HUISARTS ANNEMARIE BOER STOPT NA 33 JAAR

‘Schade door ziekte te groot’

Nee, ze wil niet stoppen. Huisarts Annemarie Boer uit Krimpen aan den IJssel moet stoppen. “In 2018 werd bij mij borstkanker ontdekt. Ik ben gelukkig 100 procent genezen, maar ik ben niet zonder schade uit de behandeling gekomen.” Zo maakt vermoeidheid het bijna onmogelijk om te blijven werken. Annemarie neemt daarom per 1 januari afscheid bij Huisartsenpraktijk Krimpen aan den IJssel. “Het kletsen met mijn patiënten ga ik het meeste missen. Dat zwarte gat waar ik straks in duik, dat is best eng.”

Trots is Annemarie op haar werk bij de oudste dokterspraktijk van Krimpen aan den IJssel, hoewel het niet altijd gemakkelijk was. “Toen ik in 1988 solliciteerde als huisarts in Krimpen was er een overschot aan huisartsen. Kun je je dat voorstellen? Je moest ook beoordeeld worden door een vestigingscommissie. Zij vonden het een groot probleem dat ik destijds geen partner had. Een vrouwelijke huisarts die alleenstaand was, dat kon eigenlijk niet.”

Annemarie vertelt hoe het is om te werken in een conservatieve omgeving. “Voor meisjes en vrouwen is er gelukkig veel veranderd in de loop der jaren. Voor hen was het heel lastig om met vragen bij de huisarts te komen.” De werkzaamheden van huisartsen zijn sowieso heel anders dan in haar beginjaren. “Vroeger stuurden we een patiënt met een hoestje naar huis met een drankje. Hielp dat niet, dan verwezen we die persoon naar de longarts. Tegenwoordig zijn er voor huisartsen meer diagnostische mogelijkheden en doen we veel controles zelf.” De Krimpense verbaast zich nog wel eens over de drukte in de huisartsenpraktijk. “We begonnen ooit met één huisarts die 5000 patiënten had. Nu hebben we hetzelfde aantal patiënten, maar meerdere huisartsen en assistentes. Daarnaast deden de huisartsen vroeger ook zelf bevallingen en vervulden

Huisarts Annemarie Boer van Huisartsenpraktijk Krimpen aan den IJssel stopt na 33 jaar.

FOTO: MARGJE KOOISTRA

ze de taken die nu onder het consultatiebureau vallen. Dan vraag ik me toch af, hoe we het nu nog steeds zo druk kunnen hebben”, lacht Annemarie. Ze concludeert dat het toch komt door de veranderde werkzaamheden, er ligt meer zorg op het bordje van de huisartsen en minder op dat van specialisten in het ziekenhuis. Helemaal volledig op het spreekuur

‘Dat zwarte gat waar ik in duik, dat vind ik best wel eng.’

werkte Annemarie nooit. “Ik heb daarnaast altijd projecten gedaan. Ik wilde mee met de tijd, dat was één van mijn speerpunten. Daarom hield ik me veel bezig met modernisering, bijvoorbeeld de komst van computers.” Die waren er eerst natuurlijk nog niet. Annemarie: “Toen liepen we met piepers rond. Als je boodschappen deed en dat ding ging af, dan dook je ergens een winkel in om naar de assistente op de praktijk te bellen.”

Samenwerking is de rode draad door de carrière van Annemarie. Ze kwam als huisarts graag samen met de patiënt tot een behandeling. “Meedenken met mensen vind ik

ook het mooiste van dit beroep. Ik probeer met de mensen mee te denken, waar komen de klachten door? Samen kunnen we dan een plan opstellen.” Samenwerking was ook een speerpunt bij de ontwikkeling van het nieuwe Gezondheidscentrum Krimpen aan de Groenendaal. “We wilden als huurders een onderkomen dat uitnodigde tot samenwerking tussen de huurders. Daar heb ik me hard voor gemaakt. Allemaal aparte winkeltjes die niet met elkaar praatten, dat moeten we niet willen. We gingen voor een licht en toegankelijk centrum met de mogelijkheid om snel nieuwe ruimtes te creëren.” In 2012 opende het centrum haar deuren.

‘Het kon eigenlijk niet, een vrouwelijke huisarts zonder partner’

Dat ze huisarts zou worden, had Annemarie vroeger niet kunnen bedenken. “Ik wilde eigenlijk vormgever, sterrenkundige of dierenarts worden. Maar ik was allergisch voor dieren en totaal niet creatief. Sterrenkunde was vooral droge leerstof.” Na een beroepskeuzetest, schreef ze zich in voor de doktersopleiding en werd nog ingeloot ook. “Toen moest ik van het Westland naar Rotterdam verhuizen, dat was me toch een cultuurschok....” Een groots afscheid komt er niet, de patiënten gaan over naar een andere arts binnen de praktijk. Maar Annemarie verdwijnt ook niet helemaal uit beeld. “Ik ga mijn blik op het hele Gezondheidscentrum vestigen. Volgend jaar bestaat het tien jaar en dat moet natuurlijk gevierd worden. Ik ga me hier op zzp-basis mee bezighouden.” Er komt een feest voor huurders en de Krimpenaren. Het hele jaar door is er ook aandacht voor het jubileum. Hoe dit alles precies eruit komt te zien, werkt Annemarie nu hard aan.

Annemarie wil alle vrouwen op het hart drukken om in te gaan op de uitnodiging voor borstkankeronderzoek. “Zo is het bij mij ook ontdekt. Het bezoek aan de onderzoeksbus heeft mijn leven onderuit gehaald, maar ik leef nog wel.” Ook vraagt de Krimpense aandacht voor een gevoelig onderwerp: de coronavaccinatie. “Ik verbaas me erover hoeveel risico mensen nemen door niet te vaccineren. Het is medisch onderbouwd dat het nemen van de prikken een heel goed idee is.”